

Kocsis Fülöp szatmárcsekei beszéde:

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Jézus bevonult Jeruzsálembe nagy ünnepség közepette. Azt remélték, végre eljött, akit reméltek. Jézus bement a városba, majd visszatért Betániába. Ezután történt az evangéliumban elhangzott esemény. Ebben a templomban most kezdjük meg az ökumenikus imahetet, amely alatt az egész világon imádkozunk az egységért. A Magyar Kultúra Napjai is szintén elválaszthatatlan az egységtől. Jézus bevonul Jeruzsálembe, bemegy a templomba, és már tudja, mi vár rá. Próféta cselekedettel űzi ki a kereskedőket a templomból azokat, akik nem tudják, hol vannak, nem tudják, mit árulnak. Nekik nincs helyük a templomban. Nincs helye az Isten házában az árusításnak, a kiárusításnak, a pénzforgalomnak, s mindannak, ami a világról, és nem Isten országáról beszél.

Testvéreim! A mai világban sokszor épp azért kereskedünk, mert nem látjuk meg az értéket. Ezen a napon, amikor a magyar kultúrára gondolunk, akkor igen is fel kell figyelni azokra a prófétákra, akik Jézus nyomán rámutatnak az értékekre. A magyar kultúrában számos ilyen férfi és nő van, akik próféta alapon hirdették a kultúrát. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy ezek a próféta alakok, költők, írók, festők, zenészek az igazi értékekre mutatnak, és hogy vannak hamis próféták, akik álértékeket hirdetnek, hogy az értékek adhatók, vehetők, cserélhetők. Azért szenved a mai ember, azért keresi tétován a helyét a magyar kultúra, mert nem figyelünk a prófétákra. Egy évvel ezelőtt, amikor Szabó Dénes rámutatott, hogy a kultúra ma Magyarországon hol tart, sokak kedélyét borzoló, de igaz kijelentések voltak. Akkor támad fel a kultúra, ha felismerjük, melyek az álértékek. Ez nemcsak a magyar kultúra, hanem a mai kor betegsége. Amikor nem merünk szólni arról, mi szép.

Tavaly októberben, Rómában XVI. Benedek pápa az egész világról meghívta a neves művészeket. Magyarországról is volt ott egy festő, aki beszélt arról a fájdalmas szakadékról, amely a művészek és a művészet után vágyók között tátong.

A „nagy művészek” az egyszerű emberek számára olykor érthetlennel gondolatokat vetítenek ki. Az egyszerű ember pedig találkozáskor az alkotással, az igazi alkotóra, a teremtő Istenre szeretne rátalálni. Az a kultúra, ha felemel bennünket, és a Teremtőhöz emel. Ettől beteg a mai világ, hogy a kultúra nem az Istenről beszél, nem emel föl, nem részesít bennünket a szépség csodálatos eszméjében.

A magyar kultúráról beszélve ki kell mondani, mi az, ami eltérít bennünket a kultúrától és Istentől. Jézus nem azért űzte ki a kereskedőket, mert üressé akarta tenni a templomot, hanem helyet akart adni az igeimádásnak. Azért kell kimondani a kultúra fájó betegségét, hogy helyet adjunk az igaz értéknek a magyar kultúrában, a magyar hazában, a magyar ember szívében. Kevés az, ha egyfajta boszorkányüldözéssel kiüldözzük őket. Szeretjük a szépet, áhítjuk a szépet, áhítjuk, hogy emelje lelkünket. Éppen Isten-képünkésére mutat rá. Egy piciny gyermek, amikor kézbe tudja venni a ceruzát, már alkotni akar. Vagy szeret énekelni. Már ekkor belekóstol a művészetbe, mert tudja, hogy az Isten szereti őt. S később az igazi művészethez kemény munka, elszántság és akaraterő szükséges. Ránk bízta a teremtő Isten a kultúrát, és erre mindenki képes. Mindnyájan, ki-ki a maga képességei szerint tud hozzájárulni a magyar kultúrához. Mindenkinek szerepe van benne. Amikor a gyermek iskolába jár, készítjük, hogy minél szorgalmasabb legyen, és Isten miatt legyen minél tökéletesebb. Ezt várja tőlünk a Teremtő, ezt ültette belénk. A legjobbat kell adnunk alázattal. Csak az az igazi kultúra, amely ezzel az alázattal nyilvánul meg, keresi az Istent, s alkotása során erről tesz tanúságot. Ma, amikor a magyar kultúrára gondolunk, fel kell hogy ismerjük, Isten erre hív minket a kultúra templomában, Isten házában, ahol minden Istenről beszél. Lehet, hogy van, aki szerint kultúra nélkül, egyszerű gépként lehet élni, de az nem emberi élet. Arra törekszünk, hogy minden munkánkban Istenhez törekedjünk. Hiszek a kultúra

feltámadásában. Hiszem, hogy ha megcsömörlöttünk az álmessiasok kultúrmoslékjától, igazi értékekhez tudunk nyúlni. Ha vállaljuk, hogy Isten nélkül nincs kultúr-Európa, és meg is valljuk, ezt várja tőlünk Isten.

A hívő emberektől függ a jövő. Az Istenben bízókban van a feltámadás lehetősége. Hiszek benne, hogy Krisztus meg tudja változtatni az oly nehezen alakuló kultúra sorsát. Hiszem, hogy európai, keresztény és magyar kultúra nem létezhet Isten nélkül.

Drága magyar Testvéreim! Nem kételkedő imádságot, Istenben bízó elszántságot kér, hanem hogy tagjai legyünk a magyar kultúrának, és Isten országának. Isten ezt a csodálatos országot mennyországgá akarja változtatni, hogy itt mindenki otthonra találjon. De ez csak úgy lehet, ha belátjuk, hogy Isten országában vagyunk. Az Isten országát kell építeni hittel, imádsággal, és egymás iránti megbocsátással.

Ámen.

Lejegyezte: Dr. Kádár Brigitta